

IRAN-UNITED STATES CLAIMS TRIBUNAL
 CONCURRING OPINION OF GEROGE H. ALDRICH

Case No. 68 Chamber Two

پرونده شماره ۶۸

شعبه دو

حکم شماره ۲-۶۸-۲۴۴

دیوان دآوری دعاری ایران - ایالات متحدہ

IRAN UNITED STATES CLAIMS TRIBUNAL	دادگاه دآوری دعاری ایران - ایالات متحدہ
ثبت شد - FILED	
Date	8 AUG 1986
	تاریخ
	۱۳۶۵ / ۵ / ۱۷
No.	68
	شماره

DUPLICATE
 ORIGINAL

نسخه برابر اصل

هوارد نیپلز تامن اند برگن دوف،

خواهان،

- و -

دولت جمهوری اسلامی ایران،

وزارت راه و ترابری و بانک تجارت،

(جانشین بانک بین المللی ایران و ژاپن)،

خواندگان.

نظرموافق جرج ایچ. آلدریچ

اینجانب با حکم صادره در این پرونده کاملاً موافقم، به استثنای یک مورد یعنی رد ادعای مربوط به ضریب پرداخت اضافه کارهایی که بابت آنها صورتحساب داده نشده و در پاراگرافهای ۱۰۴ تا ۱۰۶ حکم، مورد بحث قرار گرفته است. من معتقدم که خواهان از حقوق قراردادی خود اعراض ننموده و بنابراین باید در این ادعا حاکم می شد.

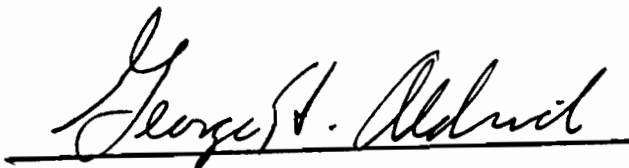
در اواخر سپتامبر و اوایل اکتبر ۱۹۷۸، ایچ ان تی بی - ایران و وزارت راه و ترابری مذاکرات مفصلی درباره مسائل مربوط به اضافه کار پروژه شاهرآ انجام دادند و ایچ ان تی

بی - ایران، بدنبال آن مذاکرات، نامه ای به تاریخ ۱۷ اکتبر ۱۹۷۸ (۲۵ مهر ماه ۱۳۵۷) به وزارت راه ارسال داشت و اصلاحیه پیشنهادی شماره ۱ قرارداد را برای "بررسی و تصویب" وزارت راه به آن ضمیمه نمود. در اصلاحیه ضمن سای موضوعات، ضریب معمول برای پرداخت اضافه کار به ۱۰۰ درصد محدود شده بود تا هزینه های عمومی و بالاسری را در برگردد. و ضمناً "ضریب مزبور عطف به ماسبق شده از تاریخ ۲۳ سپتامبر ۱۹۷۸ (اول مهر ماه ۱۳۵۷) قابل اعمال می بود. که وزارت راه اصلاحیه را امضاء نکرد و کماکان صورتحسابها را تمام و کمال پرداخت ننمود و به ویژه فقط ۵۰ درصد مبلغ صورتحسابهای اضافه کار را پرداخت کرد. در سوم دسامبر ۱۹۷۸ (۱۲ آذر ماه ۱۳۵۷) اچ ان تی بی - ایران نامه اعتراض آمیزی به وزارت راه ارسال و طی آن اظهار داشت که: "برای ما قابل قبول نیست که به صرف صدور دستور به قسمت حسابداری بودجه عمرانی جهت پرداخت فقط قسمتی از صورتحسابهای ما، قراردادمان بصورت یکطرفه تغییر داده شود." در نامه مزبور درخواست شده بود وجوهی که از بعضی صورتحسابها کسر شده، پرداخت و اصلاحیه شماره ۱ قرارداد که "برای تغییر مبلغ پرداختی به مهندس مشاور ضروری" می باشد، تصویب گردد.

همانطور که در حکم اشاره شده، کلیه صورتحسابهای بعدی مربوط به اضافه کار به همراه نامه ای که در آن قید شده که صورتحساب طبق مفاد نامه مورخ ۱۷ اکتبر ۱۹۷۸ (۲۵ مهر ماه ۱۳۵۷) تهیه شده تسلیم گردید. اکثریت معتقد است که این رویه، یک "امتیاز یکجانبه" و به منزله اعراض از حقوق قراردادی است، لیکن من نمی توانم با این نظر موافق باشم. اچ ان تی بی - ایران پیشنهاد اصلاح قرارداد را کرد و امتیاز یکجانبه ای نداد و طی نامه مورخ ۳ دسامبر ۱۹۷۸ (۱۲ آذر ماه ۱۳۵۷) تصریح نمود که هر تغییری مستلزم امضاء اصلاحیه است و اقدام یکجانبه وزارت راه را نمی تواند بپذیرد. اچ ان تی بی - ایران در صورتحسابهای بعدی خود به نامه ای که طی آن اصلاحیه را پیشنهاد کرده بود، اشاره می کرد. به نظر من، اچ ان تی بی - ایران حقوق قراردادی خود را عملاً برای خود محفوظ نگاهداشت، لیکن پیشنهاد خود به منظور یافتن راهی برای اصلاح دو جانبه شروط

قرارداد در مورد پرداخت حق الزحمه را نیز پس نگرفت. نمی توان رفتار وی را به عنوان اعراض از آن حقوق قراردادی که مستلزم اعلام قصد انصراف می باشد تفسیر کرد.

هر چند در نامه های منضم به صورتحسابها پیشنهاد اصلاح قرارداد و عطف به ماسبق کردن اصلاح همیشه ذکر می شد، نامه مورخ ۳ دسامبر ۱۹۷۸ (۱۲ آذر ماه ۱۳۵۷) بروشنی نشان می دهد که خواهان قصد اعراض از حقوق قراردادی خود را نداشته است. اینگونه تعبیر و تفسیر از نحوه رفتار خواهان، قایل شدن امتیاز و تخفیفی است برای وزارت راه که خود آن وزارت، آنرا نپذیرفت.

جرج ایچ. آلدریچ